

zwezerikken hadden niet veel uitgeleverd, als ze maar genoeg zouden blijken voor al die gasten.

't Was toch eigenlijk vervelend; op haar verjaardag was zij de slavin van allen; vroeger als kind kreeg zij dan vakantie, nu moest zij nog dubbel zooveel werken als anders, want die boeien geven je meer te doen dan ze je uit de hand nemen.

En aan al deze gewichtige dingen dacht Charlotte, terwijl zij oogenschijnlijk aandachtig luisterde naar het verhaal eener tante, over reisindrukken in den Harz opgedaan.

Frank stond bij den schoorsteen met zijn zwager Zandberg en een neef van dezen, een jonge fat met stijf geplakte haren op het voorhoofd door een breed pad gescheiden en een fijn gepomadeerd snorretje onder den neus; het jong mensch had het druk over kunst en Frank luisterde genadig zwijgend toe.

De deur werd geopend en Marie's heldere stem zeide:

„Mevrouw! De soep staat op tafel!”

Allen stonden op en de fat vroeg Charlotte passeerend:

„Is dat nog altijd die mooie meid van je, Char?”

„Och Emile, doe zoo vervelend niet. Wil je Meta den arm geven? Zand, jij Ma, niet waar en Henri tante Truus, wie is er nog meer? O ja, Frank, Eugenie van Loenen, hé. . . . Je helpt mij ook niets, man, alles laat je mij over?”

Zij zag Zandberg met haar hulplooze oogen aan op een manier, die zij zeker meende, dat haar erg lief stond.

„Nu ja,” zeide Louise, „we komen een cavalier te kort, ik loop met Sophie en geef jij dan oom den arm.”

Zoo ging men naar de eetzaal, waar het wit van het damast, het kristal, porcelein en zilver verschillend glansde onder den schitterenden stroom van het gaslicht. De plaatsen werden ingenomen, en mevrouw wisselde een paar woorden met Marie die heen en weer liep als gewoonlijk òf er geen menschen in de kamer waren en òf er niets anders voor haar bestond dan hetgeen zij te doen had.

Mevrouw schepte de soep in de borden en fluisterde haar telkens toe, wie zij bedienen moest; alles ging even regelmatig totdat. . . .

„Wat is er?” riepen allen plotseling.

De parel der meiden-, het juweel der dienstbodenwereld had een bord soep uit haar handen laten ontglippen, en het kwam op het tapijt terecht langs het lichte japonnetje van juffrouw Eugenie.

Charlotte's eerste beweging was op te stuiven, de tweede haar lippen op elkander te klemmen en zich met geweld tot bedaardheid te dwingen, de derde zoo goed mogelijk een glimlach na te bootsen.

„Maar Marie. . . . Och neen, 't is niets, volstrekt niets! Kom maar hier, Marie, ik zal je een ander bord geven voor mijnheer. Arme Eugenie, wat spijt het mij van je beeldig satijntje. Wil je even een natte spons halen, Marie! 't Gaat er morgen met benzine stellig uit.”

Onder de opschudding, die er heerschte, zag niemand dan neef Emile naar de oorzaak van het onheil. Marie was zoo bleek als een doek; haar gewone